

ת"פ 63140/07/22 - מדינת ישראל נגד נגוסה פילטה

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 63140-07-22 מדינת ישראל נ' פילטה (עציר)

כבוד השופט גיא אבנון

לפני:

מדינת ישראל

המאשימה:

באמצעות תביעות מרכז - שלוחת נתניה

נגד

נגוסה פילטה

הנאשם:

עו"ד קורל טובל

בשם המאשימה:

עו"ד עו"ד רחלי גססה

בשם הנאשם:

הכרעת דין משלימה וגזר דין

הנני מורה בזה בהסכמת הצדדים על תיקון טעות בהכרעת הדין, כך שבמקום עבירת התקיפה בה הורשע הנאשם, אני מרשיעו בעבירת ניסיון תקיפה, לפי סעיפים 379 ו-25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות החזקת סכין, איומים, ניסיון תקיפה והפרת הוראה חוקית.

כתב האישום

1. אישום מס' 1: הנאשם וגב' מסלו נגוסיה (להלן: המתלוננת) מתגוררים בבניינים סמוכים. ביום 23.7.22 בשעה 23:30 לערך חנתה המתלוננת את מכוניתה בסמוך לביתה. בעת שיצאה מהרכב הגיע הנאשם למקום, אמר לה "מי את?" שלף סכין גדולה בעלת ידית צהובה אותה נשא על גופו, הניפה לעבר המתלוננת וניסה לדקור אותה. זו בתגובה הסתתרה מאחורי הדלת האחורית של מכוניתה, ונכנסה לתוך הרכב. הנאשם ניסה לפתוח את הדלת, בעוד המתלוננת נאבקה עמו כדי למנוע זאת ממנו. בהמשך ניסה הנאשם לפתוח את דלת הנהג, בעוד המתלוננת צורחת וקוראת לעזרה.

אישום מס' 2: בהמשך לאירוע מושא האישום הראשון נעצר הנאשם, וביום 26.7.22 שוחרר ממעצר בתנאים שכללו, בין השאר, מעצר בית מלא ברחוב שלמה המלך -- דירה -- בחיפה, בפיקוח לסירוגין של אחותו, דודתו ואחינו, עד יום 31.7.22 שעה 12:00. ביום 26.7.22 בשעה 19:58 התקשר בעלה של הדודה ודיווח כי הנאשם יצא בכיוון חוף הים, כדי "לנשום אוויר". בעקבות הדיווח הגיע שוטר למקום מעצר הבית, והנאשם לא נמצא במקום.

טיעונים לעונש

2. כפי שפורט בהרחבה בהכרעת הדין, הנאשם מנע מבאות כוחו להשתתף באופן פעיל בניהול המשפט, לא העמיד פרשת הגנה, ולא איפשר להן לסכם. כמו במהלך ההוכחות, כך גם בפתח ישיבת הטיעונים לעונש פנתה ב"כ הנאשם לנאשם בבקשה כי יאפשר לה לטעון בשמו ולהביא את נסיבותיו האישיות בפני בית המשפט. הנאשם סירב. כמו במהלך ההוכחות, בית המשפט פנה לנאשם והפציר בו לאפשר לעו"ד גססה לעשות את עבודתה ולסייע בהגנתו של הנאשם. לשווא. כמו במהלך ההוכחות, גם לאחר שנשמעו טיעוני המאשימה, פנו ב"כ הנאשם ובית המשפט לנאשם, בניסיון לשכנעו לאפשר לבאת כוחו להביא טיעונים בשמו, אך הנאשם בשלו. בית המשפט הציע לנאשם לומר את דבריו בעצמו, אך הוא סירב. אחיו של הנאשם שנכח באולם הדיונים ביקש אף הוא להעיד לטובתו של הנאשם, אך הנאשם מנע זאת.

3. ב"כ המאשימה טענה כי המעשים בהם הורשע הנאשם מגלים חומרה יתרה: הוא החזיק סכין על גופו באופן שהיה זמין לשימוש, קרי, התנהגותו מלמדת על "תכנון מסוים". הוא בחר את קורבנו באופן ארעי. אירוע האלימות המתמשך נחוה על ידי המתלוננת כמופע אימים. הנאשם יכול היה להפסיקו ביוזמתו בכל עת, אך המעשים פסקו רק בעקבות הגעתם של אחד השכנים ואחיו של הנאשם. אך בנס הסתיים האירוע מבלי שהמתלוננת נפגעה פיזית, כשעלולה הייתה אפילו לקפח את חייה. הנאשם הורשע אומנם בניסיון תקיפה "סתם", אך "מדובר בתקיפה ברף הכי גבוה של העבירה", כשאך כפסע היה בין הנאשם לבין פגיעה במתלוננת. גם האיומים מלמדים על כוונתו של הנאשם לתקוף את המתלוננת. האישום השני מצביע על חוסר מורא של הנאשם מפני מרות החוק, כשכבר ביום בו שוחרר ממעצר הפר את התנאים המגבילים בהם היה נתון, ויצא את כתובת חלופת המעצר. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה ממנה ביקשה ללמוד על מדיניות הענישה, וביקשה לקבוע את מתחם העונש בין 12-24 חודשי מאסר בפועל.

הוגשו גיליון רישום פלילי והרשעתו האחרונה של הנאשם מיום 9.10.18 בשתי עבירות שוד, בגין תלויים נגדו שני מאסרים על-תנאי, האחד למשך 10 חודשים בגין עבירת אלימות מסוג פשע, והאחר בן 5 חודשים בגין עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים (ע/ת-1/ע/ת-2). ב"כ המאשימה לא ביקשה לזקוף לחובתו של הנאשם את החלטתו לנהל את ההליך, אך מנגד ברי כי אינו זכאי להקלה הניתנת למי שמודה במעשיו וחוסך את זמנם של העדים ובית המשפט. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע כי שני התנאים בני הפעלה, ותמכה טיעוניה בפסיקה. משכך עתרה לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל בקצתו העליון של המתחם, בתוספת הפעלת המאסרים המותנים בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר שייגזר על הנאשם, מאסר על-תנאי, קנס ופיצוי משמעותי למתלוננת.

דין

4. כפי שפורט בהכרעת הדין, לאחר שמאמציהם של ב"כ הנאשם ובית המשפט לשכנע את הנאשם לאפשר לעורכות דינו להגן עליו עלו בתוהו, נאלץ בית המשפט ליטול על עצמו, ככל הניתן, את המשימה של שמירה על זכויותיו של הנאשם. כאמור בהכרעת הדין, "מובן כי לא היה בכך משום תחליף לעבודתן היסודית של הסנגוריות המלומדות, אך מוטב מעט מלא כלום". הנאשם ניהל את המשפט כפי שמצא לעשות זאת, ורצונו - כבודו.

5. מעשיו של הנאשם באישום הראשון מגלים מסוכנות רבתי הנשקפת ממנו. "תוך כדי שמיעת העדות ניתן היה כמעט לחוש את חוויית הפחד - המתלוננת נאבקה על חייה - פשוטו כמשמעו. אדם זר ארב לה, ניגש אליה בשעת לילה כשיצאה ממכוניתה, והחל תוקף אותה בסכין. כשהצליחה להסתגר בתוך מכוניתה ניסה הנאשם פעם אחר פעם לפתוח את דלת הרכב, בעודו מחזיק בסכין בידו האחרת, באמצעותה ניסה שוב ושוב לפגוע במתלוננת" (פסקה 8 להכרעת הדין). צודקת ב"כ המאשימה בטענתה, כי האופן בו החזיק הנאשם את הסכין על גופו מלמד על היערכות מוקדמת. אמנם, אין טענה כי תכנן מבעוד מועד לתקוף את המתלוננת, אך אופן השימוש לרעה בסכין שהביא עמו, מעמיד את ניסיון התקיפה ברף חומרה גבוה. הנאשם במעשיו סיכן את בריאותה של המתלוננת, ואפילו את חייה. תושייתה, זריזותה וחוסנה הנפשי והפיזי, עמדו לה כשהצליחה להימלט לתוך מכוניתה מתחת לידיו של הנאשם. היא אחזה בכל כוחה בידית הדלת בניסיון - שצלח למרבה המזל - למנוע ממנו לפתוח את הדלת ולדקור אותה בסכין. ונזכיר, הנאשם לא ויתר, וניסה פעם אחר פעם לפגוע במתלוננת, שהצליחה לעמוד בפרץ. בהכרעת הדין מצאתי להסב את תשומת לבך של המאשימה, כי ראוי היה לשקול לייחס לנאשם עבירה חמורה יותר מכפי שיוחסה לו. להסרת ספק, הנאשם לא יענש אלא בגין העבירות בהן הורשע, ואלו ממילא חמורות עד מאוד בנסיבותיהן.

ב"כ המאשימה הפנתה למספר פסקי דין להמחשת מדיניות הענישה, אך אומר בזירות כי קשה לגזור מהם גזירה שווה לענייננו. נסיבות האירוע חריגות מאוד. מן העבר האחד, אין מדובר במי שהורשע בפציעה או ניסיון פציעה של קורבן העבירה, וממילא זו לא נחבלה פיזית כתוצאה מן המעשים. מן העבר האחר, כפי שנקבע בהכרעת הדין, "המתלוננת העידה כי חשה שחייה בסכנה, וניכר כי זה היה המצב". פוטנציאל הפגיעה כתוצאה ממעשיו של הנאשם מצוי ברף גבוה מאוד. כמו כן, נקל להניח כי החוויה המפחידה שעברה קורבן העבירה תלווה אותה במשך שנים רבות.

לנוכח המקובץ סבורני כי ראוי לראות ברף הענישה המרבי שנקבע על-ידי המחוקק (שילוב העבירות המיוחסות לנאשם באישום הראשון), כנקודת מוצא לקביעת חלקו העליון של מתחם העונש. ראו ע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ירין ביטון (14.2.21, פסקה 8):

לזאת אוסיף, כי עונשי מאסר מרביים אינם באים לקבוע אך ורק את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי בתי המשפט. עונשים כאמור מבטאים את רמת הענישה הראויה במקרים החמורים ביותר של ביצוע העבירה שבה עסקינן, ומהם ניתן וראוי לגזור את מתחם העונשים עבור מקרים פחות חמורים (ראו פסקה 16 לפסק דיני בע"פ 3124/18 פלוני נ' מדינת ישראל (14.8.2019), והאסמכתאות שם (להלן: עניין פלוני)). מובן מאליו הוא, שגזירה כאמור אינה נעשית בדרך של התאמה מתמטית.

מדובר אך ורק בזיקה עניינית לחומרת העבירה, כפי שנקבעה על ידי המחוקק שאת דברו אנו מקיימים. הקפדה על זיקה כאמור היא חלק מהבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, אשר נעשתה בגדרו של תיקון 113 לחוק העונשין (ראו: ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל, פ"ד סו(2) 772 (2013)).

6. בניסיון לאתר עבירות קרובות ככל הניתן, ראו בשינויים המתאימים:

רע"פ 5792/22 גונתן בנימין נ' מדינת ישראל (5.9.22). המבקש הורשע לאחר הבאת ראיות בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין. הוא חבט במתלוננת במכת אגרוף בראשה, דרך ברגלו על בטנה לאחר שנפלה ארצה, והמשיך להכותה אף כאשר מספר נשים ניסו להרחיקו ממנה. בהמשך ניגש לעברה וחבט בראשה מספר פעמים באופן שהסב לה חבלות. בית משפט השלום קבע מתחם עונש בין 10-24 חודשי מאסר, וגזר על המבקש - נעדר הרשעות קודמות - 11 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קיבל חלקית את ערעור המבקש, זיכה אותו מגרימת חבלות, והרשיעו בתקיפה "סתם". כפועל יוצא מכך קיצר את עונשו והעמידו על 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. בקשתו של המבקש לרשות ערעור נדחתה. לעניננו רלוונטיות קביעותיו הנורמטיביות של בית המשפט העליון, אשר קבע כי העונש שנגזר על המבקש חורג לקולה במידה ניכרת מן העונש הראוי לו. "העונש המרבי בעבירה אשר בגינה הורשע המבקש, לאחר שהתקבל ערעורו בחלקו, הוא עונש של 2 שנות מאסר בפועל. על רקע זה, ובהינתן עובדות המקרה כפי שנקבעו על ידי הערכאות קמא - העונש שהושת על המבקש אינו הולם את מעשיו משהוא מקל עמו. נסיבות מחמירות ישנן למכביר, ואילו נסיבות מקלות - מעטות עד מאוד, אם בכלל. מעשה אלימות שכזה, המותיר חותם עמוק על הקורבן והפוגע באופן משמעותי בערכים המוגנים שבבסיס האיסור, מחייב ענישה משמעותית. בנסיבות המקרה, התחייב לגזור על המבקש עונש של מאסר בפועל מאחורי סורג וברח".

רע"פ 7645/20 שלמה כהן נ' מדינת ישראל (18.11.20). המבקש הורשע בהתאם להודאתו בעבירות איומים ותקיפה הגורמת חבלה. המבקש עלה לאוטובוס בעודו משוחח בטלפון בקול רם. משביקש ממנו המתלונן להנמיך את קולו, איים המבקש כי "יאנוס" אותו, קיללו ובעט בפלג גופו האמצעי. בהמשך אחז במתלונן, דחף אותו אל עבר ספסל אוטובוס ובין היתר חנק אותו והכהו בפניו. כתוצאה ממעשים אלו נגרמו למתלונן דימום ונפיחות בפניו, חבלות יבשות ופצע בחלקה הפנימי של השפה. בית משפט השלום קבע מתחם בין מאסר בפועל שניתן לרצותו בעבודות שירות, לבין 10 חודשי מאסר בפועל. בקביעת עונשו בתוך המתחם נשקלו עברו הפלילי המכביד של המבקש בעבירות אלימות ואיומים, מאסרים קודמים שריצה ומאסרים מותנים שלא הרתיעוהו. דינו נגזר ל-7 חודשי מאסר ויום אחד בפועל, עליו הופעלו מאסרים מותנים בחופף ובמצטבר, כך שסך הכל נדון ל-12 חודשי מאסר ויום אחד בפועל. ערעור המדינה לבית המשפט המחוזי על קולת העונש התקבל. עונש המאסר בפועל הועמד על 15 חודשים, והמאסרים המותנים הופעלו במצטבר, כך שהמבקש נדון ל-27 חודשי מאסר בפועל. הבקשה לרשות ערעור נדחתה, תוך שבית המשפט העליון עמד על כך ש"תופעת האלימות במרחב הציבורי גואה ופוגעת פגיעה קשה בתחושת הביטחון המוקנית לכל אדם להתהלך חופשי, מבלי שיחוש פחד או חשש שמא ייפול קורבן לתקיפה ספונטנית אלימה", ועל כך ש"אין להשלים עם התנהלות כה אלימה במרחב הציבורי. מעשיו של המבקש חמורים הם ויש בהותרת העונשים על כנם משום העברת מסר המגנה התנהגות אלימה מעין זו, מתוך תקווה שיש בכך כדי לתרום למיגור תופעות אלה ולשמור על ביטחון הציבור".

ת"פ (קריית) 67931-11-19 מדינת ישראל נ' מחאג'נה (21.5.20). הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעבירות

איומים, תקיפה, החזקת סכין, הפרעה לשוטר, נהיגה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, זאת בגין עבירות שהפנה סתם כך כלפי עוברי אורח. נקבע מתחם ענישה בין 10-24 חודשי מאסר, והנאשם נדון ל-12 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

7. לנוכח השיקולים עליהם עמדת, סבורני כי המאשימה עתרה למתחם מקל יתר על המידה, למצער בחלקו העליון, ואני קובע את מתחם העונש בגין שני האישומים גם יחד, בין 12-30 חודשי מאסר בפועל. אשר לשיקולים שעל בית המשפט לשקול בקביעת המתחם, והיחס בינם לבין טיעוני הצדדים, ראו ע"פ 7850/21 איאד דסוקי נ' מדינת ישראל (9.6.22, פסקה 12):

סבורני כי עלינו לדחות את טענת המערער לפיה שגה בית משפט קמא בקבעו מתחם ענישה שהרף העליון שלו גבוה יותר מטווח הענישה שהוסכם במסגרת הסדר הטיעון. בקביעת מתחם הענישה בית המשפט אינו כבול להסכמות הצדדים, והוא מוסמך, ואפילו נדרש, לקבוע את מתחם הענישה הראוי בהתאם להוראותיו של תיקון 113 לחוק העונשין ובהתייחס לנסיבות המקרה שלפניו (ראו: ע"פ 1548/18 גיא נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (28.11.2018); ע"פ 921/17 זעילה נ' מדינת ישראל, פסקאות 17-16 (28.5.2017)). אם לא כך יהיה, שיקול דעתו של בית המשפט לדחות הסדרי טיעון אשר נערכים בין הצדדים יישלל ממנו מניה וביה - תוצאה בלתי-רצויה ומנוגדת להלכה פסוקה (ראו: ע"פ 2454/18 שיינברג נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (6.12.2018); ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (4.12.2013) (להלן: עניין פלוני)).

גזירת העונש המתאים לנאשם

8. כפי שהיטיבה להבהיר ב"כ המאשימה, עונשו של הנאשם לא יוחמר כתוצאה מהחלטתו לנהל את ההליך, אך ברי כי לא יזכה להקלות הניתנות למי שמודה, מקבל אחריות, מביע חרטה, וחוסך מן העדים, וודאי מן המתלוננת, את הצורך לעמוד על הדוכן ולשחזר את קורותיהם. התנהגותו של הנאשם בבית המשפט כלפי הסובבים אותו, ובהם המותב, ראויה לכל הפחות לגינוי, וראו פירוט בהכרעת הדין. ועדיין, לא בגינה יענש הנאשם בהליך דנן, כי אם בשל המעשים בהם הורשע. המאשימה הביאה בפני בית המשפט את הרשעותיו הקודמות של הנאשם, ואלו רלוונטיות עד מאוד. הנאשם בן 26, ולחובתו שני הליכים מבית המשפט לנוער בעבירות רכוש, הפרעה לשוטר ואיומים, והרשעה משנת 2018 בשתי עבירות שוד, בגינה נדון למאסר בפועל למשך 34 חודשים, ושני מאסרים על-תנאי, האחד למשך 10 חודשים והאחר למשך 5 חודשים. הרשעתו זו, המאסר הממושך שריצה בגינה, ועונשי המאסר המותנים שנגזרו עליו, לא הניאו את הנאשם מלבצע את מעשי העבירה עליהם הוא נותן עתה את הדין. עינינו הרואות, את הפרת ההוראה החוקית מושא האישום השני ביצע הנאשם ביום בו שוחרר ממעצר בעקבות עבירות אלימות מושא האישום הראשון. משמע, עסקינן במי שאיננו סר למרותו של החוק, הוא שב ומזיק לחברה, ומסכן את הציבור. מכאן, ענישתו של הנאשם נועדה לא רק להלום את חומרת מעשיו, אלא אף להרתיעו, ולהגן על החברה מפניו. אשר לשאלת תחולת המאסר על-תנאי בגין עבירת אלימות מסוג פשע (אשר יופעל בשל הרשעתו בהחזקת סכין), מקובלת עליי טענת המאשימה לפיה בנסיבותיו של תיק זה, בו הסכין שימשה את הנאשם לביצוע עבירת אלימות, הרי שעצם החזקתה שלא כדין יצרה סיכון מפני התרחשות מעשה אלימות, משמע, עונה על הגדרת התנאי. ראו, מבין רבים, ע"פ 308/06 מדינת ישראל נ' יונתן

סבן (15.5.06, פסקה 7).

המאשימה עתרה לגזור את עונשו של הנאשם ל-24 חודשי מאסר בפועל, בתוספת הפעלת המאסרים המותנים בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש שייגזר עליו, משמע, ל-34 חודשי מאסר בפועל. חלקו העליון של המתחם שקבעתי, גבוה מזה לו עתרה המאשימה, אך בהינתן שבית המשפט איננו משים עצמו קטגור מן הקטגור, לא מצאתי כי זהו המקרה לחרוג לחומרה מעמדתה העונשית של המאשימה. אשר למרכיבי העונש האחרים, ברי כי יש לחייב את הנאשם בפיצויים לטובת נפגעת העבירה. זו לא נפגעה פיזית אמנם, אך חזקה כי האירוע המצמית אותו חוותה כתוצאה ממעשיו של הנאשם, הותיר בה אותותיו באופן המצדיק לפצותה, הגם שאין בכך משום פיצוי מלא על נזקה. מנגד, בהינתן תקופת המאסר הממושכת שתיגזר על הנאשם, לא ראיתי לחייבו בקנס כספי.

9. סוף דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 24 חודשי מאסר בפועל.
- ב. אני מורה על הפעלת שני מאסרים מותנים, בני 10 חודשים ו-5 חודשים (ת"פ 59125-01-18, גזר דין מיום 9.10.18). אלו יופעלו בחופף זה לזה, ובמצטבר לעונש שנגזר על הנאשם.
- סך הכל ירצה הנאשם עונש מאסר בפועל בן 34 חודשים אשר ימנה מיום מעצרו, ובניכוי תקופת המעצר משלב החקירה, הכל בהתאם לרישומי שב"ס.
- ג. 8 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג פשע.
- 4 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים.
- ד. פיצויים בסך ₪ 6,000 אשר ישולמו למתלוננת (עדת תביעה מס' 1). הפיצויים ישולמו ב-12 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.3.23 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מדי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ב' שבט תשפ"ג, 24 ינואר 2023, במעמד הצדדים.